

Moskwa, ^{12.125.}winowca 1911.

Najlubši serbscy bratři!
Moji lubi mládki přeceljo!

Hlavo dwaj měsacaj staj so pominuty, zo so wjacaj njewidkacny, njecacny. Mjez tym, so tež wy wšety zaso do zjaneje zlotěji Prahi wrocili; se zaso do wotcneho wam duchowneho statoha zastupili; zo byšce so znova swojim humanistiskim a bohostowskim studijam wěnowali; a při tom tež na swoju drohu macěršćinu nyzabyli. A tak je was wšech zhromadnje nowy letnik přiwjedl wo stupjen wyše na drozy swojeho wukupjenja a wozjetanja, z nowym letnikom buď do pokročowac k swojemu wulkemu nadawku bliže, buď z wětšej rozhladni-roscu spoznawac swoj nadobly zaměr. A k tutej kročeli sebi dowolam djensa swoje nitne přeca přeceljesi; zo by was naš mity Bóh z jasnej myslu, z rozswětlengym duchom, z młodostnej, čitej wutrobu potnjeje horceje lubosce za was dobre a z čistej duše woźil po nastupjency drozy do přecelka!

Druće wšety witaní we stawnym serbskim seminaru, we tutej tojiziznje našeho duchowneho a narodnostneho žiwjenja: njech maćer Serbowka was zahori a rozswěći k prawemu spoznacu wasého čłowjeskeho dostojnotwa jako seminarista, jako studenta a jako Serba! Při každym swojim slowe, a skutku mějce tule swoju wosebitu dostojnosć přecelowacaj; zo by žerje wasše swědomjo wam njeporokowate, zo se wozmazači swoje njeno, njeno swojše maćerje kaž rodneje tak duchowneje maćerje: wasu krasnu idealnu Serbowku.